

Arrest

nr. 126 749 van 4 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Khujra in het district Behsud (provincie Maidan Wardak). U bent een Hazara van etnische origine. U bent gehuwd en heeft kinderen. Uw gezin is in Afghanistan achtergebleven. U volgde gedurende enkele jaren les in het dorp. U hield zich bezig met de landbouw. Uw familie bezat zes jerib grond in het dorp.

In hamal 1391 (maart-april 2012) bent u met uw ouders, broers, vrouw en kinderen naar de hoofdstad Kabul verhuisd. Uw moeder was immers zwaar ziek en kon in Maidan Wardak niet de vereiste behandeling krijgen. Jullie huurden een huis in de wijk Dasht-e Barchi. U werkte in de bouw. De landbouwer die in jullie afwezigheid jullie gronden in Khujra bewerkte, liet in de zevende maand van 1391 (september-oktober 2012) weten dat rondtrekkende Kuchi's jullie gronden in beslag hadden genomen. U bent daarom vanuit Kabul naar het dorp teruggekeerd. U praatte er met de man die

uw gronden had afgenomen, maar zonder resultaat. Ook een tussenkomst van de dorpsoudere leidde tot niets. U keerde onverrichterzake terug naar Kabul. U stuurde enige tijd later uw broer naar het dorp. Hij moest een kopie van de eigendomsakte tonen aan de Kuchi's en hen duidelijk maken dat de gronden jullie toebehoren. Echter, uw broer en de landbouwer zijn vervolgens in onduidelijke omstandigheden verdwenen. Enkele dagen later bent u zijn verdwijning bij de autoriteiten gaan rapporteren. Zelf kreeg u een dreigbrief van de taliban. Zij werden ingeschakeld door de Kuchi die jullie gronden in beslag nam. De taliban wilden dat u hen de originele eigendomsdocumenten zou overhandigen. Uw familie stapte nogmaals naar de autoriteiten en diende een klachtenbrief in. Daarmee wilden jullie de handelswijze van de taliban en de verdwijning van uw broer aanklagen. Een week na de eerste dreigbrief heeft u een tweede dreigbrief ontvangen. Omwille van deze bedreigingen is uw familie verhuisd van Dasht-e Barchi naar de wijk Karte Se. U zou er nog een week verblijven alvorens u het land verliet. U reisde eerst naar Teheran waar u ongeveer acht maanden verbleef. Vervolgens bent u naar Istanboel gegaan. Vanuit Istanboel reisde u met het vliegtuig naar Frankrijk. Daarna bent u naar België gekomen. Op 15/01/2014 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u problemen vreest met de Kuchi's en de taliban. De overheid kan u niet tegen deze mensen beschermen. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een vertaling van uw taskara naar het Engels, de twee dreigbrieven van de taliban en de klachtenbrief die door uw vader bij de Afghaanse autoriteiten werd ingediend.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u problemen met Kuchi's of met de taliban heeft gekend. Immers, op tal van punten is uw relaas bijzonder vaag en summier gebleken, wat de geloofwaardigheid ervan in ernstige mate ondermijnt.

Zo weet u bijzonder weinig over de Kuchi's die aan de basis van uw vertrek uit Afghanistan zouden hebben gelegen. U stelt dat één van hen uw gronden in beslag nam en dat u met de man praatte. De naam van deze man kent u evenwel niet (CGVS, p.5,12), hoewel deze volgens u vermeld wordt in één van de documenten die u voorlegt (CGVS, p.5). Het is merkwaardig dat u niet op de hoogte bent van de naam van de persoon met wie u sedert de herfst van 2012 een grondconflict zou kennen. U stelt voorts dat u deze man op uw gronden aantrof en dat er in zijn bijzijn vier andere mannen waren. Of dit familieleden van de man in kwestie waren, kan u niet verduidelijken (CGVS, p.6). Evenmin weet u of de vrouw en de kinderen van deze persoon in het dorp aanwezig zijn of er zich gevestigd hebben (CGVS, p.12). U stelt tijdens het gehoor dat Kuchi's zich normaal gezien niet vestigen en rondtrekken. Waar deze Kuchi's vandaan kwamen, is u dan weer niet bekend (CGVS, p.12). Dat u over al deze zaken geen informatie heeft, mag ernstig verbazen en roept twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Waarom deze personen uw gronden in hun bezit zouden hebben genomen, is u zelf ook niet duidelijk. U beaamt zelf dat het niet de gewoonte is dat deze mensen in de herfst naar jullie dorpen komen (CGVS, p.12). U stelt dat het u niet duidelijk is waarom ze toen naar uw dorp gekomen zijn (CGVS, p.12). U kan ook niet zeggen waarom deze mensen precies uw lapje grond zouden hebben ingepalmd. U stelt dat dergelijk feit zich nooit eerder voordeed in uw dorp (CGVS, p.8,9). Als u gevraagd wordt waarom net u voor het eerst slachtoffer van dergelijke praktijken zou zijn geworden, antwoordt u louter: "Ik woonde daar in het dorp. Met andere mensen is het niet gebeurd. Van andere dorpen weet ik niets" (CGVS, p.8). Niet alleen biedt u hier geen enkele verklaring, bovendien lijkt het eveneens opmerkelijk dat u niet weet of andere mensen in de omliggende dorpen met dergelijke inbeslagnames van hun gronden te maken kregen.

Wat de Kuchi's vervolgens met uw gronden zouden hebben gedaan, is u eveneens onbekend. Gevraagd wat die mensen met uw gronden deden, zegt u dit niet te weten (CGVS, p.6,10). U weet niet of zij in de winter, toen u Afghanistan verliet, de gronden gebruikten (CGVS, p.13). U weet ook niet wat ze met die gronden deden toen u gedurende acht maanden in Iran verbleef (CGVS, p.10). Evenmin kan u verduidelijken of zij die gronden bewerkten of gebruikten voor hun kuddedieren (CGVS, p.10). Het kan nochtans aangenomen worden dat u over deze aspecten enige informatie zou hebben ingewonnen indien u werkelijk gedurende vele maanden in een conflict omtrent deze gronden verwickeld was. Als u gevraagd wordt wat die Kuchi's, die tenslotte herders zijn, met zes jerib grond zouden kunnen doen, antwoordt u: "Ik heb geen idee. Het was eerder nog niet gebeurd" (CGVS, p.10).

Of deze nomadische bevolkingsgroep in de winter van 2012 of later, toen u in Iran was, in uw dorp bleef of weer verder trok, kan u ook niet zeggen (CGVS, p.15). Ook dit is hoogst merkwaardig. Uiteindelijk stelt u: "Ik weet het niet. Ik heb het aan niemand gevraagd. Ik vermoed dat ze misschien de gronden hebben bewerkt of zo, wat zouden ze ermee doen. Misschien zaaien ze. Ik heb niets concreets vernomen" (CGVS, p.15). Of deze mensen heden nog steeds in het bezit zijn van uw gronden, weet u overigens ook niet (CGVS, p.6). Dergelijke onwetendheid over zowat alle aspecten van (het conflict rond) de gronden valt moeilijk te verklaren: u geeft immers aan dat het die gronden waren die uw familie in staat stelden het hoofd boven water te houden (CGVS, p.4). U argumenteert dat u uw telefoon kwijtspeelde en dat u sindsdien geen contact meer heeft met het thuisfront (CGVS, p.3). Dit overtuigt niet, te meer uit uw verklaringen blijkt dat u uw telefoon pas in Turkije, en dus na een lang verblijf in Iran, "vergat" toen een smokkelaar één van uw bagagestukken zou hebben afgenomen.

Bovenstaande vaststellingen leiden tot de conclusie dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Uw documenten herstellen uw geloofwaardigheid niet. Uw taskara, een merkwaardige vertaling naar het Engels, bevestigt hoogstens uw identiteit die in deze beslissing niet ter discussie wordt gesteld. De dreigbrieven van de Taliban en de petitiebrief van uw vader zijn documenten die een relaas slechts bij geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen, wat in deze niet het geval is gebleken. Zo geeft één van de dreigbrieven aan dat u door de genaamde G.(...) M.(...) zou zijn aangegeven bij de Taliban (DVZ, ontvangstbewijs van documenten, nr.3). Zoals hierboven reeds opgemerkt, is het merkwaardig dat u zich de naam van deze persoon niet kan herinneren. Overigens blijkt uit de informatie die op het Commissariaat-generaal aanwezig is en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat frauduleuze Afghaanse documenten op eenvoudige manier te verkrijgen zijn.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van

herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Behsud van de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie Afghanistan – Beschrijving van het conflict, 20 november 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land en stellen dat ook een aantal andere, voorheen niet door het conflict geteisterde, gebieden minder stabiel zijn geworden.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad, 5 december 2013) blijkt dat er in de Behsud-districten van de provincie Wardak enkel sporadisch geweld voorkomt en het conflict hier veel minder ernstig woedt dan in de rest van de provincie. Deze geweldssituatie is gerelateerd aan conflicten tussen de Hazara en de nomadische Kuchi's. Dit geweld is een jaarlijks weerkerend fenomeen.

Het geweld in de Behsud-districten is in ieder geval niet aanhoudend van aard en is bovendien beperkt in de tijd. De impact op het leven van de inwoners van deze districten is beperkt. Er zijn ook weinig slachtoffers te betreuren bij de sporadische gewelduitbarstingen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Behsud van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker heeft wel degelijk een oprechte inspanning geleverd om zijn asielaanvraag te staven door bijzonder veel relevante documenten neer te leggen. Het feit dat verzoeker zich de naam van de Kuchi niet kan herinneren bewijst absoluut niet dat zijn relaas verzonnen is. Mocht verzoeker de brief op frauduleuze wijze verkregen hebben, dan zou hij zelf een naam moeten verzinnen en zou hij deze veel beter onthouden hebben. Verder stelt verzoeker dat er weinig sprake is van een diepgaand interview.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikel 4 en 27 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk het zorgvuldigheidsbeginsel. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijt verzoeker dat hij geen moeite zou hebben gedaan om informatie in te winnen over de toestand van zijn gronden in Afghanistan. Nochtans geeft verzoeker duidelijk aan dat hij sinds zijn verblijf in Turkije geen contact meer heeft gehad met zijn familie en dat zijn familie niet meer in Maidan Wardak woont. Tevens kunnen Kuchi's en Hazara niet op voldoende wijze met mekaar communiceren. De familie van verzoeker kon dan ook niet met deze Kuchi's in contact komen.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geeft zelf aan dat er in de regio van verzoeker een geweldsituatie aan de gang is tussen Hazara's en de Kuchi's, waartoe verzoekers belagers behoren. Het is algemeen geweten dat de taliban de kant van de Kuchi's kiest. Er is wel degelijk sprake van een situatie van willekeurig geweld, waarbij ook burgers het slachtoffer kunnen worden. Bovendien wordt gewag gemaakt van een aankomend groot nieuw conflict doordat president Karzai de Hazara's steunde bij de "hereigening" van hun gronden.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: twee rapporten van de UNHCR, een uittreksel uit het gehoorverslag en een aantal persartikelen.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker blijkt immers bijzonder onwetend met betrekking tot de personen met wie hij problemen had. Zo stelt verzoeker dat hij sprak met de man die zijn grond in beslag nam, maar kent hij de naam van deze persoon niet (stuk 5, gehoorverslag, p. 5, 12). Nochtans staat deze naam vermeld op een van de door verzoeker neergelegde documenten (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij een verzonnen naam veel beter onthouden zou hebben, stelt de Raad vast dat het geenszins aannemelijk is dat verzoeker zich de naam van de persoon met wie hij problemen heeft en die aan de basis van zijn asielrelaas ligt niet kan herinneren. Verder verklaart verzoeker dat er een vijftal mannen aanwezig waren op zijn gronden. Verzoeker weet echter geenszins of deze mannen familie waren van de persoon die zijn gronden in beslag nam (stuk 5, gehoorverslag, p. 6). Ook waar deze Kuchi's, die volgens verzoeker normaal gezien enkel in de lente komen, tijdens de wintermaanden verblijven weet verzoeker niet (stuk 5, gehoorverslag, p. 12). Evenmin weet verzoeker of de vrouw en kinderen van deze man zich in het dorp gevestigd hebben (stuk 5, gehoorverslag, p. 12). Daarnaast weet verzoeker niet waarom deze persoon zijn gronden wou innemen. Zo verklaart hij dat het onduidelijk is waarom zij in de herfst kwamen (stuk 5, gehoorverslag, p. 12). Tevens stelt verzoeker dat dergelijke feiten zich nooit eerder zouden hebben voorgedaan in zijn dorp (stuk 5, gehoorverslag, p. 8, 9). Verzoeker stelt hieromtrent dat hij niet weet of zich in andere dorpen reeds dergelijke gevallen

voordeden (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). Even later stelt verzoeker echter dat er op andere plaatsen wel gelijkaardige problemen voordeden, maar niet bij hem in de streek (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Voorts weet verzoeker geenszins wat er met zijn gronden gebeurde. Zo weet verzoeker niet wat de Kuchi's met zijn gronden deden, noch of zij deze ook in de winter gebruikten (stuk 5, gehoorverslag, p. 6, 10, 13). Ook wat zij met de gronden deden tijdens de acht maanden dat verzoeker in Iran verbleef weet hij niet (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Bovendien weet verzoeker niet of de gronden momenteel nog steeds in handen zijn van de persoon met wie hij problemen had (stuk 5, gehoorverslag, p. 6). Tevens stelt verzoeker dat de Kuchi's een huis bouwden, maar weet hij niet of zij zich in het dorp gevestigd hebben, noch of ze steeds in het dorp zijn gebleven sindsdien (stuk 5, gehoorverslag, p. 15). Verzoeker zou dit ook aan niemand gevraagd hebben en slaagt er niet in verder te komen dan enkele veronderstellingen over wat de Kuchi's met zijn gronden hebben gedaan. Verzoeker stelt ook zelf niets concreets vernomen te hebben (stuk 5, gehoorverslag, p. 15). Voor zover verzoeker stelt dat hij geen contact meer heeft, stelt de Raad vast dat dit geenszins zijn onwetendheid kan verklaren. Verzoeker zou zijn telefoon immers kwijt geraakt zijn in Turkije, nadat hij reeds acht maanden in Iran had verbleven (stuk 5, gehoorverslag, p. 3, 15). Bijgevolg kan de verklaring van verzoeker in onderhavig verzoekschrift dat hij geen contact meer heeft met zijn familie sinds zijn verblijf in Turkije geenszins overtuigen. Ook waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn familie in een huurhuis in Kabul verblijft, stelt de Raad vast dat hieruit geenszins kan worden afgeleid dat zij in de onmogelijkheid zouden verkeren zich te informeren met betrekking tot de evolutie van hun beweerde problemen. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift nog stelt dat er een communicatieprobleem bestaat tussen Kuchi's en Hazara omdat zij een andere taal spreken, stelt de Raad vast dat verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde te hebben gesproken met de personen die zijn gronden innamen en in dit kader geenszins vermeld heeft dat er een taalprobleem was (stuk 5, gehoorverslag, p. 5, 6, 12, 13). Dat verzoeker niet meer weet over de personen die aan de basis liggen van zijn beweerde problemen en het verdere verloop ervan, getuigt van een zodanige desinteresse in zijn eigen verhaal dat er aan dit asielrelaas geen enkel geloof meer kan gehecht worden. Ten slotte stelt de Raad nog vast dat verzoeker op het einde van het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat Hazara in Afghanistan gediscrimineerd worden (stuk 5, gehoorverslag, p. 15). De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient echter *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

2.6. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 20 november 2013; COI Focus "Afghanistan" "Veiligheidssituatie – Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad" van 5 december 2013) blijkt dat het conflict in de Behsud districten in het westen van Wardak, met een hoofdzakelijk Hazara bevolking, veel minder ernstig woedde. De belangrijkste gebeurtenissen in deze districten zijn verbonden aan de jaarlijkse trek van de Kuchi-nomaden naar de hoger gelegen graaslanden. Deze trek gaat elke lente gepaard met gewelddadigheden en tijdelijke ontheemding. De jaarlijks weerkerende ontheemding is steeds van korte duur.

Uit voormelde actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de Behsud districten in de provincie Wardak geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde persartikelen bevestigen dat er in de Behsud districten problemen plaatsvinden tussen Hazara en Kuchi, maar vermelden niet dat er in deze districten een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij slachtoffer werd van Kuchi's die zijn land afpakten en hierbij steun kregen van de taliban, stelt de Raad dat hierboven reeds werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. Bovendien verklaarde verzoeker in het algemeen geen last te hebben met Kuchi's (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Waar verzoeker stelt dat een groot nieuw conflict in aankomst is doordat president Karzai de Hazara steunde bij de "hereigening" van hun gronden, stelt de Raad dat dit een louter speculatieve bewering is. Verzoeker brengt dan ook geen informatie aan die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde informatie kan ondergraven.

De door verzoeker aan het verzoekschrift toegevoegde documenten doen geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF